

EL SERÈ COMIAT D'UN SÍMBOL

ISAAC ALBESA

Lliçó inaugural del curs acadèmic a càrrec de Lluís Llach

Lluís Llach va ser la personalitat convidada enguany per inaugurar el curs del Centre de Lectura el passat mes de desembre.

El cantautor empordanès va afegir el seu nom a una llista amb personalitats com ara Manuel Vázquez Montalbán, Miquel Martí i Pol, Martí de Riquer o el pare Miquel Batllori.

Potser per aquest motiu i en un acte d'humilitat, el músic que manté una estreta relació amb la ciutat de Reus gràcies a la seva residència temporal a Porrera, va optar per una nova fórmula, una petita introducció sobre la composició musical i un debat amb el públic. Segurament les persones que van assistir a l'acte van gaudir molt més amb les respostes i el diàleg que es va establir entre una persona coneguda pràcticament per tothom, però que és capaç d'ofrir sempre quelcom de nou. Aquesta novetat que personalment trobo en les lletres de Llach sembla que no la comparteixen alguns crítics. Fa uns dies llegia a *Benzina*, una nova revista en català (benvinguda!) sobre cultura al nostre país i amb un toc de modernitat, unes paraules de Sebastià Alzamora –aquest nou *enfant terrible*– que assegurava que “la decadèn-

cia de Llach va començar amb aquells vergonyosos espectacles que incloïen l'aparició del poeta Miquel Martí i Pol i la seva cadira de rodes com a gran cop d'efecte catàrtic”. Evidentment no puc compartir unes paraules que no busquen res més que un protagonisme i crear una polèmica per fer-se un nom, igual que habitualment fa el destraler de Salvador Sostres, per cert, un home que ha jurat amor etern a Lluís Llach.

Però, deixant-nos de la pseudoprensa del cor catalana, podem dir que l'oportunitat de convidar Lluís Llach per inaugurar el curs del Centre de Lectura va ser totalment encertada. A Llach l'hem pogut escoltar recentment a Constantí, on va fer l'últim concert de la gira *Que no s'apague la llum*, una gira que ha permès a molta gent conèixer un altre cantant que promet, en aquesta ocasió el valencià Feliu Ventura, un jove de Xàtiva que amb *Barricades de paper* –el seu últim disc en solitari– ja s'havia situat com un dels intèrprets i compositors a tenir en compte en els pròxims anys. També varem poder saber després d'aquest concert a Constantí, al cap de tres dies, que Llach havia decidit posar el punt i

final a la seva carrera. Igual que al viatge a Itaca, Llach prefereix, però, un comiat llarg. A l'artista, que continua treballant en alguns projectes pendents, se l'ha pogut escoltar a la sala Apolo de Barcelona amb l'espectacle *I* i ha anunciat que tornarà a Reus per “acomiarar-se” del Bartrina la nit del 22 de juny. A més, Llach va decidir tornar a Vitòria per interpretar “Campanades a mort” en un concert acompanyat de l'Orfeón Donostiarra i la Simfònica de Vitòria amb motiu del 30è aniversari de l'assassinat de cinc obrers el 3 de març de 1976, mesos després de la mort de Franco i amb Manuel Fraga, avui president d'honor del PP (que ningú ho oblidí) com a ministre de Governació.

Ara, després de tot això, Llach diu que marxa, que es retira, que ens deixa, però els seus discos no ens els podran prendre; els records personals tampoc podran ser esborrats de la memòria de ningú i, faci el que faci, amb tota seguretat el compromís amb una cultura i un país estaran més que provats. Gràcies per tot.